

Λησιμόνει πλέον μετ' ἐμοῦ
τοὺς χρόνους τοῦτου τοῦ λιμοῦ
καὶ τὰλλα τὰ φρικώδη.

Κι' ἔλα τραγοῦδα λιγερὰ
θῆκας προγόμων, ἱερά,
καὶ κάπως ἰδεώδη.

Π. — Ἀπὸ μέρους μου τραγοῦδι
μὴ ζητήσῃ ἠρωτικό,
ἀφοῦ ἔξερεις πὺς ἀρκοῦδι
δὲν χορσεύει νηστικό.

Φ. — Πάψε, βρέ, τὴν τόση γοῖνα
μέσ' στὴν κοσμοχαλασιά...

Π. — Ὅχι, μ' ἔχει φέσ' ἡ πείνα
σὲ μιὰν ἀκρ' ἀπελπισιά.

Φ. — Κι' ἂν κινιτάξῃ σφαλισμένα,
Περικλῆ, τὰ χασατιά,
μὴ φωνάζῃς ὀϊμένα,
δεῖξέ κάπως ἀνθρωπιά.

Π. — Ἐλαχτάρισα, κωθῶνι,
λουκομιάδες καὶ μπουγάτσα...

Φ. — Ἄχ! καὶ νάσονται καπόνι,
λαγός, διάνος καὶ μετκάτσα.

Κι' ἐγὼ βλέπεις πὺς λιμώττω,
καὶ τὴν πείνα μου τὴν κρυβῶ
κι' ἄλλου στρέφω τὸ μαλό μου.

Δὲν τὴν κάνω θέμα πρῶτο,
καὶ μὲ κεραμίδα τρῶβω
τακτικά τὸν ἀφαλὸ μου.

Β.

Π. — Τῶν ἀγαθῶν ἡ κρήνη
τρέχει πρῶτ' καὶ βροδόν,
συμπατριώται φίλοι μου.

Πολλοὶ ζητοῦν εἰρήνην
κι' ἐγὼ δὴδὸ στάλαις λάδι
ν' ἀνάψω τὸ καντόλι μου.

Βαρὺς πολέμου κρότος
μοῦ φέρνει ῥίγη, τρῶμους,
κι' ἀπλετοῦ βλέπω σκότος
σὲ σπήττα καὶ δὲ δρόμους.

Μ' αὐτὴ τὴν σκοτεινιά
στῆς δόξης τῆς γοιγιᾶ
δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.

Κι' ὁ Πάπας τώρα κάλι
προστὶν εἰρήνην κι' ἄλλη
ἀπὸ τὸ Βατικάνο.

Κι' αὐτὸς δουλεῖα δὲν ἔχει μὲ τοὺς Καρδιναλίους
κι' εἰρήνης νέους δροὺς ἀλήθινὰ τελείους
συχνὰ μᾶς ξεφουρνίζει,
καὶ κόσμον διαμονίζει.

Ἐστὴν τόση συφορέλια
μὲ πᾶνον κατὶ γέλοια
μ' ἐκείνον τὸν Ποντίφρα.

Κι' ἀπὸ μεθύσι τάπα
τὰ σχέδια τοῦ Πάπα
σαλιπζῶ τὰ μανίφρα.

Ἀλλοιωτικὴ παραφροσὴ τοῦ Φραστοῦλῆ τοῦ Φουκερά.

Φ. — Βλέπω πολλοὺς κηφῆνας,
πολλοὺς ἐκμανιστάς,
βλέπω καὶ τῆς Ἀθήνας
τοὺς Μαξιμαλιστάς.

Νὰ κι' ὁ Λενὶν κι' ὁ Τρότσκι... μὰ νὰ κι' οἱ Μπολοσεβέυ,
ποῦ μόνο νὰ τοὺς βλέπῃς σὲ πᾶνει κρῶα φρέση.
Τῆς Τράπεζαις σφραγίζουν μὲ μιὰ μασὴν βούλα,
βουτοῖνε μὲς' στῆς κάσας κι' ἀρχίζουν τὴν ρεμοῦλα.

Λογιῶν λογιῶν πολιτικῆ
μ' ἐκμανιστάς σοκίλους...
μπάμ μπούμ... δροφύλοι κι' ἔκει
σοκίτωνουν ὀμοφύλους.

Σωτήρες καὶ στὴ Μοσκοβιά καὶ τόσο πατατόρκα,
καὶ τώρα κάνουν μοναχὸν
μὲ Γερμανοὺς ἀνακοχὴ
μόνο γιὰ νάχουνε καιρὸ νὰ πᾶσουν στὴν ἀμάκα.

Νά! κι' ἔκει στὴ Μοσκοβιά
συρφετοὶ πατριωτῶν
γδέρονουν τώρα τὴν προβιά
ὀμοφύλων προδοτῶν.

Νὰ κι' ἐκεῖνοι, νὰ καὶ τοῦτοι,
κι' ἄς θανατωθοῦν φρικὰ,
ποῦ δὲν κάνουν μακροβούτι
σ' ἕνα κι' ἄλλον μετῆκτα.

Νά! κι' ἔκει κοιλὰς κλανημόνος
καὶ τρομάρα καὶ φοβέρα...
κάποιος φαίνεται Βαρῶνος
πὺς ἐπῆγε κι' ἔκει πέρα.

Καὶ πόσα δὲν σκαρόνει
πατριωτῶν κοιλιά...
κι' ἔκει θαρρῶ Βαρῶνοι
πὺς ἔκαναν δουλεῖα.

Καὶ σὺ, βρέ Περικλέτο, ποῦ κάνεις τὸν Βαρῶνο,
σὰν δῆς τρελλῆς κεφάλι,
τότε θὰ νοιώσῃς μόνο
καὶ τῶν Λενὶν τὸ χάλι.